

ARCADI VOLODOS

LOUISIANA MUSEUM OF MODERN ART HUMLEBAEK

02ND OCTOBER 2019

POLITIKEN

Han fik det sorte dyr til at synge

Pianisten Arcadi Volodos kan noget særligt med et flygel, og han tog publikum med helt ind i sin trancetilstand.

KLASSISK

THOMAS MICHELSEN

Arcadi Volodos. Louisiana, onsdag.
Koncerten gentages i aften

Der bliver helt sikkert fyldt i koncertsalen, når pianisten Grigorij Sokolov senere i denne måned spiller to klaveraftener på Louisiana. Sokolov kommer på Louisiana hvert år, og der er altid udsolgt til hans koncerter. Pu-

blikum elsker den tilknappe russiske kulpianist, der spiller i mørke, og som leverer vidunderlige oplevelser, mens han tilsyneladende prøver at ignorere, at der er publikum i salen.

Til gengæld var der forbløffende halvtomt, da Sokolovs yngre landsmand, den 47-årige pianist Arcadi Volodos onsdag aften spillede på kunstmuseet i Nordsjælland. Ligeledes i en mørklagt sal.

Det gav ikke meget mening, at der ikke var kommet flere. For Volodos er om nogen Sokolovs ligemand i et lille felt af internationale topklaverkunstnere, der – mens de synes at befinde sig i deres helt egen boble af koncentration – leverer uforglemmelige koncerter på verdens store koncertscener.

De to minder en hel del om hinanden. Ikke mindst hvad angår deres langsomme måde at komme ind på scenen på og den tilknappe facon.

Modsat Sokolov har Volodos imidlertid i en del år ikke spillet i Danmark. Men i sommer optrådte han på Hindsgavl Festival på Fyn og gav ikke mindre end seks ekstrarumre.

Det var en forrygende koncert, som han gentog node for node i Tivolis store Kon-

certsal for to måneder siden. Ekstrarumrene inklusive.

Wagners død i Venedig

Men på Louisiana var der altså halvtomt. Sikkert fordi Volodos ikke er blevet et kendt navn der endnu.

Er du nysgerrig, kan du heldigvis nå at opleve ham deroppe fredag, når den kompakte pianist med den enorme kraft i bjørnelabberne gentager både den afdeling med avancerede klaverværker af Liszt og de værker

af Schumann, han onsdag spillede sublimt godt i en akustik, der endnu bedre end Hindsgavls og især bedre end Tivolis lod hans præstationer komme til deres fulde ret.

Hvem kan præstere den samme brede luksusklang? Hvem kan levere de ultra- raffinerede sammenbindinger af toner, hvor et kontrolleret overlap giver den fuldkomne illusion af, at et flygel slet ikke er et slagtojsinstrument (som det ellers

er), men et stort sort dyr, der kan synge?

Volodos nynnede om kap med instrumentet i en drømmende 'Petrarca-sonet' i As-dur, inden det hele blev meget dystert og foruroligende i det dødningsbelege stykke 'La lugubre gondola', som Liszt skrev i forudelse af sin svigersøn Wagners død i Venedig i 1883.

Her har bulder-og-brag-komponisten Liszt nogle steder skåret musikken ned til bare en enkelt tone ad gangen, og det var vidunderligt at opleve de tilstedeværende gå med i Volodos' trancetilstand og ikke klappe, før han var færdig. Også med Liszts kvindrende 'legende' om den hellige Frans af Assisi, der prædikede for fuglene, og til sidst den truende, mørkt bølgende 'Ballade' i h-mol.

Flyglet stod og dirrede

Efter en ungdom med grænsesprængende virtuosity, hvor han nærmest splittede flygler ad med sin voldsomme styrke og sin fabelagtige teknik, er Volodos i dag optaget af at søge indad. Men det var fascinerende lige at få et glimt af hans kræfter i Liszts ballade, der hvor musikken krævede det. Flyglet stod og summede og dirrede efter den udladning.

Og så var anden del af koncerten ellers omhyggeligt lagt til rette, så to Schumann-stykker fra samlingen 'Bunte Blätter', en sørgemarch og et stykke aftenmusik, lod både smerte og håb bygge bro fra Liszts dystre toner til Schumanns store besynderligt leddede 'Humoreske' i B-dur.

Her tryllede Volodos i næsten en halv time i træk og lod flyglet synge på alle de måder, højromantiker Schumann dyrkede. Fra det poetiske til det selvsikre og rapsodiske.

Det blev til tre ekstrarumre onsdag aften på Louisiana. Ekstrarumre, som fra Schumanns store hitstykke 'Träumerer' førte frem til en langsom sats af Bach, som pianisten også spillede på Hindsgavl og i Tivoli i august.

Arcadi Volodos var måske ikke helt så mystisk i sin tilgang, som Sokolov er det. Selv i trance har han styr på tingene, og modsat sin ældre kollega smilede han til os, da vi stod op og klappede. Men Volodos har samme musikalske format. Spilleteknik er han virkelig suveræn, og hans indsats onsdag aften var både koncentreret, henført og intens.

thomas.michelsen@pol.dk